

26/7/15

American tune

פעמים רבות טעיתי
 ופעמים רבות חשתי מבולבל
 כן, ולעיתים קרובות הרגשתי זנוח
 ובהחלט מנוצל לרעה

אבל אני בסדר, כן אני בסדר,
 רק עייף עד מוות
 הרי אינך מצפה להיות כה שמח ולצאת לבלות
 כאשר אתה כה רחוק מביתך

אינני מכיר נפש לא חבוטה
 אין לי חבר שחש בנח
 אינני יודע חלום שלא נופץ,
 שלא הורד לברכיו

אבל אני בסדר, כן אני בסדר
 חייתי טוב זמן כה רב
 אך כשאני חושב על הדרך בה אנו הולכים
 אני תמה איפה טעינו,
 איני יכול שלא לחשוב היכן שגינו

וחלמתי שאני מת
 וחלמתי שנשמתי, באופן לא צפוי, ממריאה אל על
 ומביטה עלי למטה, בחיוך מעודד
 וחלמתי שאני עף

ומלמעלה גבוה עיניי ראו בבהירות את פסל החרות מתרחק לו בים

וחלמתי שאני עף

הגענו לארצנו בספינות מארצות רחוקות
ספינות ששטו אל מול הירח
הגענו בימים טרופים ובזמנים קשים
שרים שירי מולדת

זזה בסדר, באמת זה בסדר
אתה לא יכול לצפות להתברך תמיד
ובכל זאת, מחר יום עבודה חדש
ואני מנסה קצת לנוח
זה הכל, רק מנסה קצת לנוח

<https://www.youtube.com/watch?v=AE3kKUEY5WU>

כך כתב פול סימון לפני 42 שנה.

דניאל,

תשע שנים בלעדיך. לגביך העולם עמד מלכת בגיל 20, ואילו אנחנו המשכנו הלאה. נגה כבר בצבא, ומגיעה הביתה עם מדים של חיל האוויר. הסתדרה מצויין בטייסת שלה. יש לה שם מלא חברות, אפילו הולכת שם לחדר כושר. היית מאמין? מה היית אומר אם היית רואה את האחות החתיכה שלך במדים? היית בטח מכריז: פלופה חיילת! ומחבק אותה בחיבוק הדב שלך עם הידיים הענקיות שלך, ונגה הייתה צורחת, מתקשה להסתיר חיוך מאושר.

וגיא גומר שנה שנייה באוניברסיטה העברית, בהצטיינות. החברים שלו טוענים בתוקף שהמציאו מושג על שמו. "לעשות גיא." כלומר לא ללכת להרצאות ולהצליח בבחינה... וגם עבודה מצא כבר, במקצוע שלמד, וגם אוטו קנינו כבר, שיוכל להגיע בקלות לעבודה. אני מסתכל עליו, ולפעמים הוא נראה לי כה דומה לך, שלרגע הכל מתבלבל לי, ונראה לי שזה אתה, דניאל. איפה היית יכול להיות עכשיו? לעולם לא נדע. ולגיא לא יהיה אח גדול, שיוכל להתייעץ איתו, רק חברים. ואבא ואמא. ואתה יודע, דניאל, שזה לא אותו דבר.

וכשאני מסתכל מסביב, דניאל, ואני חושב על הדרך בה אנו הולכים, אני שואל את עצמי, בדיוק כמו פול סיימון, איפה טעינו. אני חושב לעצמי שהיינו צריכים עוד אנשים כמוך, וכמו חבריך הרבים שאינם עוד עימנו, שיעזרו לנו למצוא את הדרך. אבל זה לא יקרה. וכל שנותר לנו, הוא לעשות כל אחד בחלקת אלוהים הקטנה שלו, את הדבר הנכון. הכי טוב שאנו יודעים.

בקיץ שעבר, דניאל, נסעתי לשיקגו הרחוקה לשבתון של 3 חודשים. גם אמא ונגה הצטרפו אלי. הייתה זו תקופה מפלאה. הלוואי והיית יכול להצטרף אלינו. תמיד ידעת להעריך מסעדות טובות. תמיד היית מוכן לנסות דברים חדשים, ולבלוע את החיים עד תום. כבר בגיל 12 הזמנת לך לובסטר במסעדה על הרציף בבוסטון, וחסלת אותו בלי בעיות. היית נהנה, ללא ספק, מההרפתקאות שם. ובאותו הקיץ, תאמין או לא, הגשמת חלום ישן והתחלתי לכתוב סיפורים. ניסיתי אותם על אמא ועל החברים, ורובם אהבו את רוב הסיפורים שלי. הכתיבה באה לי בקלות. כתבתי על חוויות שחוויתי, הפלגתי על כנפי הדמיון, וגם מקומך, דניאל, לא נפקד שם. וסיפור אחד הקדשתי לך. פשוט הרגשתי שאני חייב לכתוב אותו, אפילו שהיה קשה. אני כבר רואה את החיוך המפורסם בזוית פיך ובעיקר בעיניך. אבא? כותב סיפורים? לאן הגענו. אבל בטח היית קורא אותם. ומה היית אומר? "נחמד?" כמו גיא? ומה היית אומר על הסיפור שלך? לך תדע. ובקרוב, דניאל, יצא הספר עם הסיפורים. החלטתי שזה מה שאני רוצה לעשות, ועשיתי. והעשייה הזו ממלאת אותי סיפוק והתרגשות. מה יצא ממנו? אין לי מושג. אבל אם תרשה לי, הייתי רוצה לקרוא לך קטע קצר מאחד הסיפורים. נראה לי שזה היה מדבר אליך:

מבטי היה נעוץ בגבו של יוסי. האור היחיד באותו לילה הגיע מהכוכבים הבודדים שהציצו מבעד למעטה העננים שכיסה את שמי לבנון. ממרחק של שבעה מטרים בחשכה הכבדה התקשיתי לראות את ערכת ההנחתה שנשא על גבו, אבל ידעתי שהיא שם, וקיוויתי מאוד שלא נזדקק לה הלילה. תרמיל הרופא שנשאתי על גבי הכביד עלי, אך בזכות המסעות הרבים בסדיר הוא לא היווה בעיה. רק שלא נצטרך פתאום לרוץ, התפללתי, והכל יהיה בסדר. שמחתי שלא שעיתי לעצתו של האפסנאי. "אם לא תפתח את הפלומבה," הוא הבטיח, "אזכה אותך בצ'יק בשחרור." אלא שכסטאז'ר צעיר במילואים לא הכרתי היטב את תרמיל הרופא הצבאי, והחלטתי שאני חייב לברר עוד לפני המארב מה בדיוק יש שם. רוקנתי את תכולתו ושיננתי את מיקומן של התרופות, הערכות הכירורגיות, הנוזלים וחומרי החבישה. כמוכן שלא היו סוללות בלרינגוסקופ, והייתי צריך ללכת ולהשיג אותן מהקשר, ואז לוודא שהמכשיר אכן פועל. רגלי הימנית קרסה תחתי בפעם המי יודע כמה, ושוב עיקמתי את הקרסול. חרקתי שיניים וקיללתי בליבי את מי שפיזר את כל האבנים המחורבנות האלה על השביל בוואדי, אך במיוחד נזפתי בעצמי על חוסר הריכוז. רק שלא תעשה פה בושות. חסר לך שבסוף עוד יצטרכו לסחוב אותך. הערכתי ששני קילומטר מפרידים בינינו לנקודת המארב, והרהרתי בערגה בחטיף האגוזי ששכן בפאוץ' השני מימין באפוד שלי. תכננתי

לכרסם אותו בשקט מיד כשנגיע, ולהרגיע בעזרתו את המתח שהשתלט עלי מרגע שיצאנו לדרך. מה פתאום התנדבתי למארב הזה? אז נכון שכבר שלושה שבועות אני משתעמם עד מוות במוצב שממוקם אי שם בבוץ הלבנוני שברצועת הביטחון, אבל ממתי מעשה טירוף הוא הפיתרון לשיעמום? לא הייתה לי תשובה טובה לשאלה שלי.

לפתע נורה צרור לפני ואחר כך עוד אחד, וכדור שרק ליד ראשי. קפאתי במקום.

הייתי נותן הרבה, דניאל, כדי לשמוע מה יש לך לומר.

ולפני חודשיים, נעניתי להזמנה לא שגרתית, והצטרפתי לטיול ראפטינג בנהר הקולורדו שבגראנד קניון בארה"ב. שבוע שלם היינו זרוקים בשטח, בנופי בראשית מדהימים, מנותקים מהעולם שמסביב. רק אנחנו, הסירות, והנהר הגדול. היה מדהים. חוויה כזו תפורה עליך בדיוק, והיו שם צעירים יהודים אמריקאים שיכולת להסתדר איתם מצויין. היית כבר מלמד אותם שטות או שתיים, ובטח הייתם עושים משהו משוגע, כמו לקפוץ למים מאיזה צוק. הזדמנויות מטורפות לא היו חסרות שם. ולילה אחד, אחרי שכל האמריקאים העשירים וגם אלו שקצת פחות גמרו לשתות, לאכול ולעשן כל מיני דברים, פנה אליהם אדר וביקש שיקשיבו לסיפור שלך. וסיפרתי להם עליך. ובמשך שעה הם ישבו בחושך, מול הנהר שזרם לו בשקט, ומול הקניון הגדול, ומול נופי הבראשית, הקשיבו מרותקים וגם שאלו שאלות. ואחר כך באו וחייבנו אותי, גם הלא יהודים. וארי, בחור יהודי שאבד גם הוא חבר במלחמת לבנון השנייה, את מיכאל לוין שהיה חייל מתנדב בודד שלא נשאר בודד במותו, התרגש מהסיפור שלך עד כדי כך שמיוזמתו ויתר לי על מקומו בסירת המשוטים כשצלחנו את המפל הגדול מכולם, מפל הלבנה.

ועוד דבר, דניאל. לאחרונה התגלה כוכב לכת חדש, דומה לשלנו, במרחק 1,400 שנות אור. אמא התאכזבה כשהבינה שלשלוח SMS לכוכב ולקבל תשובה יקח 2,800 שנה. וסבא הטיל עלי לברר אם יש דרך, מבחינה פיזיקלית, לעבור את מהירות האור, כדי לזרז את העניין. האמת, אם מישהו היה יכול לפצח את הנוסחה, זה רק אתה. אז אם יש לך רעיון, דניאל, תן לנו סימן.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.